

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/26/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6614201387
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočíčková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6614201387.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočíčkovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jozefa Zlochu ako členov senátu, v spore žalobcu E.. O.. S. U., H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XX, XXX XX S., štátny občan SR, zastúpeného JUDr. Erikou Mochackou, advokátkou, so sídlom advokátskej kancelárie T. G. Masaryka 14/A, 984 01 Lučenec, proti žalovanému Slovenskej republike - Ministerstvo vnútra SR, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, o zaplatenie 406,07 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 4C/24/2014-154 zo dňa 29.11.2018 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Lučenec č. k. 4C/24/2014-235 zo dňa 29. 04. 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 406,07 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 406,07 Eur od 21. 08. 2013 do zaplatenia v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I.). O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania priznáva vo výške - v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom (výrok II.).

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 427,26 Eur s príslušenstvom. V poradí prvým rozsudkom vydaným v tejto veci č. k. 4C/24/2014-77 zo dňa 19.11.2015, okresný súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 406,07 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 406,07 Eur od 21.08.2013 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj k plnej náhrade trov konania. Proti predmetnému, v poradí prvému rozsudku vydanému súdom prvej inštancie v tejto veci sa žalovaný odvolal. Odvolací súd uznesením č. k. 13Co/224/2016-131 zo dňa 18. 10. 2016 odvolaním napadnutý v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom s poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR uviedol, že jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania (strany sporu) na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkové relevantné otázky súvisiace s predmetom ochrany (IV. ÚS 115/03).

1.2 V poradí druhým rozsudkom vydaným v tejto veci (č. k. 4C/24/2014-154 zo dňa 29.11.2018) okresný súd žalobe v časti, ktorá zostala predmetom sporu po čiastočnom späťvzati žaloby, opätovne

vyhoveli. V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou voči žalovanému domáhal zaplata sumy 427,26 Eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že na základe uznesenia vyšetrovateľa OR PZ v Lučenci ČVS: ORP-647/OVK-LC-2011 zo dňa 30.12.2011 bol trestne stíhaný, a to pre trestný čin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podal dňa 10.01.2012 žalobca sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Lučenec sp. zn. 3Pv/695/11 zo dňa 23.01.2012 zamietnutá ako nedôvodná. Následne uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Lučenec sp. zn. 3Pv/695/11 zo dňa 09.05.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 25.05.2012, bolo trestné stíhanie voči žalobcovi zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je ani dôvod na postúpenie veci. V súlade s § 33 ods. 1 Trestného poriadku žalobca ako obvinený využil svoje právo a zvolil si vo vyššie uvedenom trestnom konaní obhajcu. V súvislosti s obhajobou uhradil zvolenému obhajcovi na tarifnej odmene advokáta čiastku 427,26 Eur. Návrhom na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, podaným podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody voči Ministerstvu vnútra SR. Žalobca si nárok na náhradu škody uplatnil s poukazom na § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. s tým, že uznesenie o zastavení trestného stíhania má rovnaký význam ako zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Lučenec sp. zn. 3Pv/695/11 zo dňa 09.05.2012 bolo trestné stíhanie voči žalobcovi zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je ani dôvod na postúpenie veci. Podľa žalobcu uznesenie Okresnej prokuratúry Lučenec o zastavení trestného stíhania má rovnaký dôsledok ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť. Za takto spôsobenú škodu zodpovedá štát, ktorý sa svojej zodpovednosti nemôže zbaviť. Návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátnej moci zo dňa 14. 02. 2013 podal žalobca na Ministerstvo vnútra SR (žalovaný). Žalovaný dňa 09.01.2014 žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku ako nedôvodnú zamietol z dôvodu, že paušálne nemožno považovať za nezákonné každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevýústilo do právoplatného, obvineného odsudzujúceho rozsudku, ale v každej trestnej veci je potrebné s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu pozorne zvážiť aj priebeh trestného konania z hľadiska vývoja dôkaznej situácie, ako aj z hľadiska základných zásad trestného konania. Žalobca sa s uvedeným právnym názorom žalovaného nestotožnil, preto si nárok na náhradu škody uplatnil podaním žaloby na súd, kde uviedol, že základnou podmienkou pre uplatnenie nároku na náhradu škody v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je vznik škody, ktorá v tomto prípade predstavuje majetkovú ujmu spočívajúcu v žalobcom vynaložených nákladoch na obhajobu, nakoľko v súvislosti s trestným konaním vedeným proti žalobcovi si tento zvolil obhajcu. Táto škoda predstavuje odmenu advokáta vo výške 427,26 Eur za obhajobu v trestnom konaní, ktoré sa skončilo zastavením trestného stíhania. S poukazom na § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. si žalobca uplatnil proti žalovanému aj nárok na zaplata úrokov z omeškania, a to počnúc dňom 21.08.2013 do zaplata. Nárok na úrok z omeškania odôvodnil žalobca v žalobe tým, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola žalovanému doručená dňa 20.02.2013, ktorý ju prerokoval dňa 09.01.2014, t. j. po uplynutí 6-mesačnej lehoty uvedenej v § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom 6-mesačná lehota na predbežné prerokovanie nároku uplynula žalovanému dňa 20.08.2013.

1.3 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že žalovaný s uplatneným nárokom žalobcu nesúhlasil. V odpore proti platobnému rozkazu č. k. 4C/24/2014-25 zo dňa 27. 02. 2015, vydanému v tejto veci, žalovaný poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 548/2012 zo dňa 07.11.2012 „v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky vyhodnotil názor Krajského súdu v Bratislave ako plne akceptovateľný, keď Krajský súd v Bratislave konštatoval, že napriek existencii ustálenej judikatúry, je potrebné posudzovať zákonnosť či nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia vždy aj s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu“. Uznesenie o vznesení obvinenia teda nie je podľa žalovaného rozhodnutím o tom, že trestný čin bol spáchaný určitou osobou, ale vyjadruje len vyšší stupeň pravdepodobnosti, že určitá osoba je páchatelom skutku, ktorý sa považuje za trestný čin. Okolnosti tohto konkrétneho prípadu odôvodňujú preto podľa žalovaného taký postup, na základe ktorého by sa na uznesenie o vznesení obvinenia nenazeralo ako na nezákonné, aj keď bolo trestné stíhanie zastavené, ale bolo by naň nazerané ako na zákonné a správne. Dňa 01.04.2015 bolo doručené okresnému súdu vyjadrenie žalobcu k odporu proti platobnému rozkazu, kde žalobca okrem iného zobral žalobu v časti o zaplata sumy 21,19 Eur s prísl. späť a žiadal konanie v tejto časti zastaviť. Vo zvyšnej časti žalobou uplatneného nároku - v časti o zaplata sumy 406,07

Eur s prísl. žalobca naďalej trval na podanej žalobe; uznesením č. k. 4C/24/2014 - 51 zo dňa 03.11.2015 okresný súd konanie v časti prevyšujúcej sumu istiny 406,07 Eur zastavil.

1.4 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že z v konaní predložených listinných dôkazov zistil, že žalobca bol na základe uznesenia vyšetrovateľa OR PZ v Lučenci ČVS: ORP-647/OVK-LC-2011 zo dňa 30.12.2011 trestne stíhaný ako obvinený, a to pre trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca dňa 10.01.2012 sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Lučenec sp. zn. 3Pv/695/11 zo dňa 23.01.2012 zamietnutá. Následne prokurátor Okresnej prokuratúry Lučenec uznesením sp. zn. 3Pv/695/11/6606 zo dňa 09.05.2012 trestné stíhanie voči obvinenému žalobcovi podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavil z dôvodu, že skutok, zo spáchania ktorého bol žalobca obvinený, nie je trestným činom a nie je ani dôvod na postúpenie veci. V trestnom konaní si žalobca zvolil obhajcu, ktorému zaplatil na trovách právneho zastúpenia sumu 427,26 Eur. Nárok na náhradu škody, ktorý si žalobca uplatnil proti žalovanému v súdnom konaní teda zodpovedá uhradeným trovám právneho zastúpenia. Po právnej stránke ide o majetkovú ujmu - škodu, ktorá vznikla žalobcovi v súvislosti s nezákonným rozhodnutím orgánu štátnej moci vydaným v trestnom konaní v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.. Pred podaním žaloby na súd podal žalobca na Ministerstvo vnútra SR návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 14.02.2013, ktorý návrh žalobcu žalovaný prerokoval a v odpovedi zo dňa 09.01.2014 žalobcovi oznámil, že jeho návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je nedôvodný, a preto mu nemožno vyhovieť. Vykonaným dokazovaním dospel okresný súd k záveru, že žalobca v konaní preukázal splnenie zákonných podmienok objektívnej zodpovednosti žalovaného (štátu) za škodu, t. j. kumulatívne splnenie troch podmienok: 1. existencia nezákonného rozhodnutia (uznesenie vyšetrovateľa OR PZ Lučenec o vznesení obvinenia voči žalobcovi ČVS: ORP-647/OVK-LC-2011 zo dňa 30.12.2011), 2. vznik škody (žalobcom vynaložené peňažné prostriedky na trovy obhajoby v predmetnom trestnom konaní), 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (nutnosť úhrady trov obhajoby a hotových výdavkov právneho zástupcu žalobcu v súvislosti s predmetným trestným stíhaním žalobcu). V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že pre uplatnenie nároku žalobcu na náhradu škody bola v predmetnej veci splnená aj požiadavka vyplývajúca z ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., „zrušenie alebo zmena nezákonného rozhodnutia“, pretože rovnaký dôsledok ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má aj zastavenie trestného stíhania obvineného z dôvodu, že skutok, ktorého sa mal obvinený dopustiť nie je trestným činom a nie je ani dôvod na postúpenie veci. Z uznesenia prokurátora Okresnej prokuratúry Lučenec sp. zn. 3Pv/695/11/6606 zo dňa 19.05.2012, ktorým prokurátor Okresnej prokuratúry Lučenec trestné stíhanie žalobcu ako obvineného zastavil, okresný súd zistil, že trestné stíhanie žalobcu bolo zastavené z toho dôvodu, že počas vyšetrovania nebolo zistené žiadne porušenie povinnosti obvineného (žalobcu), nakoľko tento ako predseda Urbárskej spoločnosti O. nemal uloženú povinnosť spravovať zverený majetok a táto povinnosť mu nevyplývala ani zo zákona, ani zo zmluvy o založení spoločnosti, ani z inej právnej skutočnosti. Z uvedeného dôvodu prokurátor Okresnej prokuratúry Lučenec v uznesení o zastavení trestného stíhania vedeného proti žalobcovi konštatoval, že nedošlo k naplneniu zákonných znakov trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona. Zároveň okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/677/2013-124 zo dňa 17.09.2014, (s ktorého dôvodmi sa okresný súd stotožnil), kde Krajský súd v Banskej Bystrici vyslovil názor, že rozhodujúcim kritériom pre ustálenie objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je len výsledok trestného konania a nie spôsob, ktorým orgány činné v trestnom konaní pôvodne vyhodnotili podozrenie zo spáchania trestného činu, ani či sa ich podozrenie v konečnom dôsledku potvrdilo.

1.5 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že na základe dokazovania vykonaného s poukazom na (v zrušujúcom uznesení v poradí prvého rozsudku vydaného okresným súdom v tejto veci) vytýkané pochybenia konštatuje, že v danom spore je opodstatnené, aby ako orgán príslušný konať v danej veci v mene Slovenskej republiky, za Slovenskú republiku konalo Ministerstvo vnútra SR. V uvedenej súvislosti poukázal okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku „na nedokonalosť zákona č. 514/2003 Z. z.“, ktorá podľa okresného súdu spočíva v tom, že zákon č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v čase vydania predmetného uznesenia o vznesení obvinenia upravoval konanie v mene SR až vo vzťahu k trom ústredným orgánom štátnej moci, a to vo vzťahu k Ministerstvu spravodlivosti SR, k Ministerstvu vnútra SR a ku Generálnej prokuratúre

SR. Možno teda podľa okresného súdu ustáliť, že vo všeobecnosti pri náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánu štátnej moci v trestnom konaní zastupuje štát Ministerstvo spravodlivosti SR. Uvedené však platí iba potiaľ, pokiaľ zákon č. 514/2003 Z. z. neustanovuje inak (§ 4 ods. 1 písm. a) bod 1. citovaného zákona). Z ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. však vyplýva, že ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru, je príslušné konať v mene štátu Ministerstvo vnútra SR.

1.6 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca označil za nezákonné rozhodnutie (a teda za rozhodnutie, od ktorého odvíja nárok na náhradu škody), rozhodnutie vyšetrovateľa ORPZ Lučenec č. ČVS: ORP-647/OVK-LC-2011 zo dňa 30.12.2011. Škoda teda bola žalobcovi spôsobená citovaným rozhodnutím, „ktoré sa neskôr ukázalo ako nezákonné rozhodnutie, pretože trestné stíhanie vedené voči žalobcovi bolo zastavené“. Návrh na predbežné prerokovanie nároku zo dňa 14.02.2013 podal žalobca na Ministerstve vnútra SR. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že pre zachovanie princípu právnej istoty je potrebné ustáliť, že nezákonné rozhodnutie bolo vydané pred nadobudnutím účinnosti novely zákona č. 514/2003 Z. z. účinnnej od 01.01.2013, pričom pokiaľ ide o trestné konanie, zákon č. 514/2003 Z. z. pred aj po nadobudnutí účinnosti novely zákona č. 514/2003 Z. z. zákonom č. 412/2012 Z. z., poveril konaním v mene SR až tri ústredné orgány štátnej moci, a to Ministerstvo spravodlivosti SR, Ministerstvo vnútra SR a Generálnu prokuratúru SR. Zároveň novelizáciou zákona č. 514/2003 Z. z. zákonom č. 412/2012, účinným od 01.01.2013, sa za orgán oprávnený konať v mene štátu považuje v zmysle § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z. z. orgán príslušný podľa písm. a/ až l/, u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku, ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci. Z uvedeného je podľa okresného súdu zrejmé, že vydaním nezákonného rozhodnutia v trestnom konaní došlo ku škode v oblasti verejnej moci a v rámci trestného konania je daná pôsobnosť viacerých orgánov verejnej moci (MS SR, MV SR a GP SR), preto mal za to, že pasívna legitímácia žalovaného je v predmetnom spore daná v zmysle § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2013, v zmysle ktorého je orgánom príslušným konať v mene štátu orgán, u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku, a tým je Ministerstvo vnútra SR. Pokiaľ ide o namietanú nezákonnosť rozhodnutia vyšetrovateľa ČVS: ORP-647/OVP-LC-2011 zo dňa 30.12.2011, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 320/2016-49 zo dňa 07.07.2016, v ktorom Ústavný súd SR poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 4MCdo/15/2009, v odôvodnení ktorého najvyšší súd uviedol, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi fyzickej osobe, bola odčinená a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 prvej vety zákona č. 514/2003 Z. z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Pre správnu interpretáciu tohto ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia a doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologický. Za správny treba považovať výklad, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným), rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18.10.2010 sp. zn. 4Mcdo/15/2009 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR 2/2014).

1.7 Na základe uvedeného mal okresný súd za to, že pre posúdenie objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je irelevantné posudzovať okolnosti konkrétneho prípadu, keďže pre ustálenie zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie je rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania samotný výsledok trestného konania. V prejedávanej veci bolo uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Lučenci ČVS: ORP-647/OVK-LC-2011 zo dňa 30.12.2011 začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie voči žalobcovi (ako obvinenému) pre trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Po zamietnutí sťažnosti žalobcu proti predmetnému uzneseniu prokurátorom Okresnej prokuratúry Lučenec bolo uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Lučenec sp. zn. 3 Pv 695/11/6606 zo dňa 09.05.2012 trestné stíhanie obvineného (žalobcu) podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavené z dôvodu, že skutok, z ktorého spáchania bol žalobca obvinený, nie je trestným činom a nie je ani dôvod na postúpenie veci. Z uvedeného je podľa okresného súdu zrejmé, že výsledkom trestného (prípravného) konania bolo konštatovanie, že nejde o trestný čin, a teda vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia voči konkrétnej osobe.

1.8 Vykonaným dokazovaním teda okresný súd opätovne dospel k záveru, že žalobca v konaní preukázal splnenie zákonných podmienok objektívnej zodpovednosti žalovaného (štátu) za škodu, t. j. kumulatívne splnenie troch podmienok: 1/ existencia nezákonného rozhodnutia (uznesenie vyšetrovateľa OR PZ Lučenec o vznesení obvinenia, ČVS: ORP-647/OVK-LC-2011 zo dňa 30.12.2011), 2/ vznik škody (trovy obhajoby v trestnom konaní), 3/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (nutnosť úhrady trov obhajoby a hotových výdavkov právneho zástupcu v súvislosti s trestným stíhaním žalobcu). Zároveň je podľa okresného súdu zrejmé, že žalobca splnil aj požiadavku ustanovenia § 15 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. ohľadne predbežného prerokovania nároku na to príslušným orgánom a zároveň aj požiadavku ust. § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., t. j. dodržal prekluzívnu 6-mesačnú lehotu na uplatnenie nároku na súde v prípade neuspokojenia nároku príslušným orgánom a v predmetnom konaní si uplatnil nárok rovnaký ako pri predbežnom prerokovaní nároku.

1.9 K samotnej výške žalobou uplatnenej náhrady škody, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobcom uplatnená náhrada škody zodpovedajúca trovám trestného konania „spočíva v zaplatení odmeny advokáta za jednotlivé úkony právnej služby poskytnuté advokátom žalobcovi v trestnom konaní“. Žalobca zaplatil Mgr. D. E., advokátovi, titulom vyúčtovaných trov obhajoby v trestnej veci vedenej na OR PZ Lučenec č. ČVS: ORP-647/OVK-LC-2011 celkom sumu 427,26 eur, pričom advokát pri výpočte odmeny za jeden úkon právnej služby vychádzal z ust. § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška MS SR č. 655/2004 Z. z.“) a odmenu za jeden úkon právnej služby určil vo výške 63,58 eur. Konštatoval, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody pozostávajúcej z trov právneho zastúpenia v sume 5 x po 63,58 eur za päť úkonov právnej služby (28.02.2012 prevzatie a príprava obhajoby plus konzultácia s klientom, 12.03.2012 výsluch svedka D. J., 12.03.2012 podanie návrhu na zastavenie trestného stíhania, 19.04.2012 výsluch svedka O. P., 24.04.2012 oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania) a v sume 1 x 42,37 eur (07.03.2012 konzultácia s klientom) spolu s režijným paušálom za rok 2012 6 x v sume 7,63 eur. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na ust. § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom ku dňu výpočtu odmeny advokáta (ďalej len „vyhláška MS SR č. 655/2004 Z. z.“), podľa ktorého „pri obhajobe v trestnom konaní je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, za ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody a ktorého horná hranica neprevyšuje päť rokov, jedna dvanástina výpočtového základu, čo predstavuje sumu 63,58 eur. Z uvedeného podľa okresného súdu vyplýva, že advokátom vyčíslená tarifná odmena za jeden úkon právnej služby je správna.

1.10 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že podľa „vyúčtovania odmeny advokáta“ (č. I. 10 spisu), sa dňa 07.03.2012 uskutočnila porada s klientom, preto mu v zmysle citovaného ustanovenia § 14 ods. 2 písm. a) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. prislúcha za uvedený úkon právnej služby odmena vo výške dvoch tretín základnej sadzby tarifnej odmeny, t. j. suma 42,37 eur. Ďalšie úkony právnej služby, za ktoré si advokát vyúčtoval odmenu, bol výsluch svedka D. J. dňa 12.03.2012, podanie návrhu na zastavenie trestného stíhania zo dňa 12.03.2012, výsluch svedka O. P. dňa 19.04.2012 a oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania

dňa 24.04.2012. Preštudovaním vyšetrovacieho spisu OR PZ v Lučenci ČVS: ORP-647/OVK-LC-2011 okresný súd zistil, že advokát E. D. E. sa dňa 12.03.2012 osobne zúčastnil na výsluchu svedka D. J., o čom svedčí zápisnica o výsluchu svedka (č. I. 22-23 vyšetrovacieho spisu), rovnako sa osobne zúčastnil aj na výsluchu svedka O. P. dňa 20.04.2012, o čom svedčí zápisnica o výsluchu svedka - poškodeného (č. I. 18-19 vyšetrovacieho spisu). Podľa záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu zo dňa 24.04.2012 (č. I. 123-124 vyšetrovacieho spisu) bol pri preštudovaní tohto spisu Mgr. D. E. prítomný. Za uvedené úkony právne služby mu ako advokátovi prináleží odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny v sume 63,58 eur v zmysle § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. Preštudovaním vyšetrovacieho spisu okresný súd ďalej zistil, že dňa 13.03.2012 podal právny zástupca obvineného návrh na zastavenie trestného stíhania, ktorý bol vypracovaný dňa 12.03.2012 (č. I. 121-122 vyšetrovacieho spisu), pričom za tento úkon patrí advokátovi odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny v sume 63,58 eur v zmysle a § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z.

1.11 Na základe uvedených skutočností okresný súd priznal žalobcovi náhradu škody pozostávajúcej zo žalobcom uhradených trov právneho zastúpenia svojmu obhajcovi v trestnom konaní za:

1. 28.02.2012 prevzatie a príprava obhajoby vrátane prvej porady s klientom 63,58 eur
2. 07.03.2012 porada s klientom 42,39 eur
3. 12.03.2012 výsluch svedka D. J.63,58 eur
4. 20.04.2012 výsluch svedka - poškodeného O. P. 63,58 eur
5. 12.03.2012 podanie návrhu na zastavenie trestného stíhania 63,58 eur
6. 24.04.2012 oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania63,58 eur
7. 6 x režijný paušál za rok 2012 (7,63 Eur) 45,78 eur

Spolu odmena 406,07 eur.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalovaný odvolal a v odvolaní uviedol, že proti rozsudku súdu prvej inštancie podáva odvolanie, ktoré odôvodňuje ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), tak že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V nadväznosti na uvedené žalovaný v odvolaní uviedol, že existencia vady konania predstavuje vo svojej podstate porušenie základného práva na spravodlivý proces. Toto právo je priznané stranám sporu tak článkom 46 Ústavy SR, ako aj článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR je za porušenie práva na spravodlivé konanie potrebné považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavka riadneho odôvodnenia rozsudku v konaní pred všeobecným súdom vyplýva z ust. § 220 ods. 2 CSP. Výkladom tohto ustanovenia možno konštatovať, že úplný, ale i čiastočný nedostatok dôvodov rozhodnutia je v rozpore s tam uvedenými požiadavkami zákona. Rovnako aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami (napr. keď právne závery nevyplývajú zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii, uvádzanie len všeobecných súhrnných zistení bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých by mali tieto skutkové zistenia byť vyvodené), je v rozpore s požiadavkami uvedenými v § 220 ods. 2 CSP. Povinnosťou súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strán sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán sporu. Porušením tohto práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu odníma možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia opravných prostriedkov, preto nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie (viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/171/2005 zo dňa 27.04.2006 alebo nález Ústavného súdu SR sp. zn. III ÚS 192/2006 zo dňa 03.11.2006, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/5/1997).

2.1 Vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam sporu, žalovaný v odvolaní uviedol, že dozor vykonávajúci prokurátor Okresnej prokuratúry Lučenec nezistil žiadne porušenie zákona a s postupom vyšetrovateľa odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Lučenci sa stotožnil, pričom v jeho postupe mu nevytkol žiadne vady, ani pochybenia. Vzhľadom na uvedené možno podľa žalovaného jednoznačne

dospieť k záveru, že rozhodnutia vydané v trestnom konaní (uznesenie vyšetrovateľa odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Lučenci č. ČVS:ORP-647/OVK-LC-2011 zo dňa 30.12.2011, uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Lučenec č. 3Pvs 695/11-6 zo dňa 23.01.2012) boli vydané v súlade s Trestným poriadkom, ako aj v súlade s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, teda boli zákonné a vyplývali z nazhromaždených dôkazov. Pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného v spore, žalovaný v odvolaní uviedol, že otázku pasívnej vecnej legitimitácie žalovaného - Slovenskej republiky a otázku „procesnej spôsobilosti“ orgánu štátnej moci konať v mene žalovaného, nie je možné stotožňovať, pretože sa jedná o dva navzájom oddelené a samostatné právne inštitúty. V sporovom konaní je pre úspešnosť žaloby jednou zo základných procesných povinností žalobcu, procesná povinnosť preukázať vecnú legitimitáciu strán sporu a až po splnení tejto procesnej povinnosti je možné pristúpiť k preukazovaniu oprávnenosti či neoprávnenosti žalobcom tvrdeného zásahu do jeho práv. Podľa § 60 CSP sú stranami sporu žalobca a žalovaný. Strany sporu musia disponovať vecnou legitimitáciou. Vecnou legitimitáciou sa rozumie stav vplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého strana sporu je subjektom práv alebo povinností, ktoré sú predmetom sporu. Nedostatok pasívnej vecnej legitimitácie znamená, že niekto, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, nositeľom hmotno-právnej povinnosti nie je. Určenie subjektu, ktorý je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, má zásadný význam z hľadiska určenia pasívnej vecnej legitimitácie na strane žalovaného. Nová právna úprava dôsledne vychádza z tzv. prvej definície účastníctva v sporovom konaní. Z dôvodov zavedenia dôsledných prvkov kontradiktórneho procesu a princípu formálnej pravdy sa doterajší pojem účastník vyhradil len pre konania mimosporové a konania v správnom súdnictve. Ustanovenie § 60 CSP dôsledne zavádza pojem strana, čím sa vyjadruje existencia dvoch zo záujmom na výsledku sporu kontradiktórnych protistrán, teda strany žalobcu a strany žalovaného. Strany sporu majú v konaní rovnaké postavenie, spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyváženia prirodzene nerovnovážneho postavenia strán sporu (spory s ochranou slabšej strany podľa § 290 a nasl. CSP). V nadväznosti na uvedené žalovaný v odvolaní poukázal na ust. § 135 ods. 1 CSP, kde sa uvádza, že ak je stranou sporu štát, v žalobe sa označuje uvedením jeho názvu a názvu štátneho orgánu alebo právnickej osoby, ktorá za štát koná. Slovenská republika je spôsobilá byť stranou sporu, ale spôsobilá samostatne konať je len v spojení so štátnym orgánom, ktorého sa vec týka, pretože len jeho prostredníctvom môže ako právnická osoba robiť právne úkony. Zodpovednosť štátu prichádza do úvahy len v určitých špecifických zákonom predpokladaných prípadoch. Úlohou štátneho orgánu je uskutočňovanie funkcií štátu na základe Ústavy SR, v jej medziach, rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon. Vo vzťahu k orgánu príslušnému konať v mene štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., žalovaný v odvolaní uviedol, že voči žalobcovi bolo uznesením vyšetrovateľa odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Lučenci č. ČVS:ORP-647/OVK-LC-2011 zo dňa 30.12.2011 vznesené obvinenie za prečin porušenia povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, lebo na základe zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že žalobca ako predseda Urbárskej spoločnosti O. v priebehu rokov 2010 a 2011 pri spracovávaní kalamity v jej lesných porastoch, nachádzajúcich sa v katastri obce O. potok, toto spracovávanie kalamity riadne nekontroloval a zo svojho postavenia nezabezpečil, aby sa viedla riadna evidencia vyťaženej a odpredanej drevnej hmoty, čo malo za následok, že došlo k výrubu aj kalamitou nepoškodených stromov, ďalej v dôsledku zlej evidencie vyťaženej a následne odpredanej drevnej hmoty vystavil faktúry na predaj 318,76 m² drevnej hmoty, čím Urbárskej spoločnosti O. svojím konaním spôsobil škodu vo výške 11.644,08 Eur. Proti predmetnému uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca sťažnosť najskôr ústne, a to dňa 10.01.2012, ktorú následne v zákonnej lehote písomne odôvodnil. Prokurátor Okresnej prokuratúry Lučenec sťažnosť žalobcu svojím uznesením č. 3Pv 695/11-6 zo dňa 23.01.2012 zamietol ako nedôvodnú. Uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Lučenec č. 3Pvs 695/11/6606 zo dňa 09.05.2012 bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené, lebo skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Dozor vykonávajúci prokurátor Okresnej prokuratúry Lučenec nezistil v postupe vyšetrovateľa odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Lučenci žiadne porušenie zákona a s jeho postupom sa v plnej miere stotožnil, pričom mu nevytkol žiadne vady, ani pochybenia. Vzhľadom na uvedené možno podľa žalovaného jednoznačne uviesť, že rozhodnutia vydané v trestnom konaní boli vydané v súlade s Trestným poriadkom, ako aj v súlade s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, teda boli zákonné a vyplývali z nazhromaždených dôkazov. Z uvedených skutočností podľa žalovaného vyplýva jednoznačný záver o tom, že žiadne rozhodnutie vyšetrovateľa odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Lučenci, uznesenie o vznesení obvinenia nevyvímajúc, nebolo dozor vykonávajúcim prokurátorom zrušené alebo zmenené z dôvodu jeho nezákonnosti a tiež je zrejmé, že ani v postupe vyšetrovateľa odboru kriminálnej

polície Okresného riaditeľstva PZ Lučenec neboli zistené žiadne vady alebo iné pochybenia, ktoré by zakladali jeho nesprávny úradný postup. Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca sa nároku na náhradu škody domáha titulom nezákonného rozhodnutia, za ktoré považuje uznesenie o vznesení obvinenia (argumentujúc tým, že trestné stíhanie jeho osoby bolo v konečnom dôsledku uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Lučenec zastavené), v dôsledku čoho musel svojmu zvolenému obhajcovi zaplatiť trovy obhajoby vo výške 427,26 Eur. Keďže dozor vykonávajúci prokurátor Okresnej prokuratúry Lučenec uznesenie o vznesení obvinenia žalobcu v predmetnej trestnej veci nezrušil, ale práve naopak, sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia ako nedôvodnú zamietol, neboli podľa žalovaného splnené zákonné predpoklady na to, aby orgánom konajúcim v mene Slovenskej republiky bolo Ministerstvo vnútra SR a vzhľadom k tomu, že dozor nad zákonnosťou postupu a rozhodovania v trestnom konaní vykonáva prokuratúra, ktorá dozoruje zákonnosť postupu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ, orgánom konajúcim v mene Slovenskej republiky je v tomto prípade podľa žalovaného v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. Generálna prokuratúra SR. V uvedenej súvislosti žalovaný v odvolaní uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie prezentovaným v odseku 20. na strane 9 odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku, a to že „v otázke vecnej pasívnej legitímácie žalovaného súd dospel k názoru, že v danom spore je namieste, aby ako orgán vystupujúci v mene Slovenskej republiky konalo Ministerstvo vnútra SR, pretože zákon č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v čase vydania nezákonného rozhodnutia v ust. § 4 ods. 1 písm. b) uvádzal, že ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán PZ, koná v mene SR Ministerstvo vnútra SR. V danej veci žalobca za nezákonné rozhodnutie (a teda rozhodnutie, od ktorého si uplatňuje voči žalovanému nárok na náhradu škody) označil práve rozhodnutie vyšetrovateľa ČVS:ORP-647/OVK-LC-2011 zo dňa 30.12.2011. Je teda zrejme, že škodu spôsobil žalobcovi práve vyšetrovateľ citovaným rozhodnutím, ktoré sa neskôr ukázalo ako nezákonné rozhodnutie.“ Uvedený názor súdu prvej inštancie nie je podľa žalovaného právne konformný, nakoľko nereflektuje na zmeny, ktoré do konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. priniesla jeho novela zákonom č. 412/2012 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2013, ktorá novela práve špecifikovala podmienky, za splnenia ktorých je príslušný v mene štátu konať ten-ktorý štátny orgán. V uvedenej súvislosti dal žalovaný v odvolaní do pozornosti, že v priebehu konania nerozporoval otázku vecnej pasívnej legitímácie, nakoľko v žalobe bol správne na strane žalovaného označený štát, t. j. Slovenská republika. Od začiatku konania ale rozporoval a namietal „nedostatok procesnej spôsobilosti“ Ministerstva vnútra SR konať v mene Slovenskej republiky v tomto súdnom konaní. Vzhľadom na uvedené má za to, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku žalobcu vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie v merite veci, pretože „postupom súdu prvej inštancie bolo Generálnej prokuratúre SR odňaté právo konať pred súdom“. Žalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o orgáne príslušnom konať v mene Slovenskej republiky dospel k nesprávne právnemu názoru, ktorý podľa žalovaného vychádza z nesprávne právnemu výkladu pojmov pasívna vecná legitímácia žalovaného a procesná spôsobilosť orgánu štátu konajúceho v danej veci v mene Slovenskej republiky, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ustanovenie § 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňom 01.07.2004, bolo precizované novelou, zákonom č. 412/2012 Z. z. zo dňa 27.11.2012 s účinnosťou od 01.01.2013, čím došlo k špecifikácii podmienok zodpovednosti orgánu konajúceho v mene štátu podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z.. Úmyslom zákonodarcu bolo predísť opakujúcemu sa nesprávne výkladu uvedeného ustanovenia práve z dôvodu, že „vtedy“ (pred nadobudnutím účinnosti novely zákona č. 514/2003 Z. z. zákonom č. 412/2012 Z. z.) nebolo jasné, ktorý orgán v jednotlivých úsekoch trestného konania bude pred súdmi zastupovať Slovenskú republiku. Zákonodarca presným vymedzením tohto orgánu upravil dovtedy nejasný stav a jednoznačne zakotvil konkrétnu špecifikáciu podmienok zodpovednosti orgánu konajúceho v mene štátu podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z.. Zákon č. 514/2003 Z. z. je právnym predpisom obsahujúcim tak hmotno-právne ako aj procesno-právne ustanovenia. Ustanovenie § 4 tohto zákona upravujúce príslušnosť zodpovedného orgánu konajúceho v mene štátu vo veci náhrady škody, teda je procesno-právnym predpisom, nakoľko upravuje, ktorý konkrétny orgán, v ktorých konkrétnych prípadoch vo veci náhrady škody koná v mene Slovenskej republiky, preto by malo byť toto ustanovenie v danom spore aplikované v znení odo dňa nadobudnutia účinnosti jeho novely. V nadväznosti na uvedené žalovaný v odvolaní uviedol, že keďže novela zákona č. 412/2012 Z. z. neobsahuje prechodné ustanovenia vo vzťahu k zákonu č. 514/2003 Z. z. a ust. § 4 je procesno-právnym predpisom, je súd povinný aplikovať toto procesné ustanovenie v znení účinnom v čase jeho rozhodovania. Zákomom č. 412/2012 Z. z. došlo s účinnosťou od 01.01.2013 k takej novelizácii zákona č. 514/2003 Z. z., ktorej cieľom bolo zvýrazniť význam dozoru prokurátora v trestnom konaní. V prípade nárokov odvodzovaných od uznesenia o vznesení obvinenia si podľa dovtedajšej právnej úpravy účinnej

do 31.12.2012 súdna prax (vyjadrená v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/149/2010) osvojila záver, že v mene štátu má konať buď Ministerstvo vnútra SR alebo Generálna prokuratúra SR, bez toho, ktorý orgán štátnej moci začal vo veci konať ako prvý, alebo ktorému bola skôr doručená žiadosť o predbežné prerokovanie nároku. Od novelizácie zákona č. 514/2003 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2013 je pre konkurenciu príslušnosti Ministerstva vnútra SR a Generálnej prokuratúry SR jednoznačne rozhodujúce, či prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia a či podal v trestnej veci obžalobu. Zákon č. 412/2012 Z. z. pritom neobsahuje prechodné ustanovenia, a preto je otázka zastúpenia štátu podľa § 4 v znení účinnom od 01. 01. 2013 priamo aplikovateľná.

2.2 V ďalšom texte odvolania poukázal žalovaný na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/48/2013 zo dňa 04.07.2013, na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/984/2013 zo dňa 26.02.2014, na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/377/2013-74 zo dňa 20.03.2014, na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/237/2013-112 zo dňa 15.05.2014, na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/135/2013 zo dňa 26.03.2015 na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/500/2014 zo dňa 24.03.2015, kde sa uvádza: „Najvyšší súd SR v súvislosti s uplatňovaním náhrady škody voči štátu poukazuje na precizovanie § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ministerstvo vnútra SR tak bude v mene štátu vystupovať v prípade, ak v trestnom konaní spôsobil škodu vyšetrovateľ alebo poverený príslušník Policajného zboru za podmienky, že prokurátor nenamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa alebo povereného príslušníka a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo vyšetrovateľ, alebo poverený príslušník nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora, v zmysle ktorého budú musieť súdy nižšieho stupňa posúdiť, kto za štát bude vystupovať (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29.06.2010 sp. zn. 4Cdo/98/2010)“.

2.3 Žalovaný v odvolaní poukázal ďalej na ust. § 73 CSP, podľa ktorého „na konanie štátu pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za štát“. Zdôraznil, že citované ustanovenie § 73 CSP kogentne upravuje, kto (ktorý orgán štátnej moci) vystupuje v konaní o náhradu škody za štát, čo bol súd prvej inštancie z úradnej povinnosti povinný zistiť a začať s takýmto orgánom štátnej moci konať a v prípade, že tak neurobil zaťažil toto konanie vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V uvedenej súvislosti žalovaný v odvolaní uviedol, že zastáva jednoznačný právny názor, že v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. neboli splnené predpoklady, aby orgánom konajúcim v mene Slovenskej republiky bolo Ministerstvo vnútra SR, ale orgánom oprávneným konať v mene Slovenskej republiky by mala byť jednoznačne Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ktorej toto postavenie prislúcha na základe ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z.

2.4 Vo vzťahu k existencii nezákonného rozhodnutia ako prvého predpokladu na uplatnenie nároku na náhradu škody, žalovaný v odvolaní uviedol, že má za to, že predmetné uznesenie o vznesení obvinenia nie je možné považovať za nezákonné, nakoľko nie je možné automaticky akékoľvek rozhodnutie, ktoré nevyústilo do právoplatného odsúdenia páchatela, považovať za nezákonné. Uznesenie o vznesení obvinenia nie je rozhodnutím o vine, ale rozhodnutím, ktorým sa vo väčšej miere otvára priestor pre uskutočňovanie procesných úkonov v zmysle Trestného poriadku zo strany orgánov činných v trestnom konaní, a to predovšetkým pre realizáciu všetkých procesných práv priznaných obvinenému Trestným poriadkom. Podľa žalovaného je v uvedenej súvislosti nevyhnutné uviesť, že vyšetrovateľ nedisponuje právom rozhodnúť sa, či vznesie alebo nevznesie obvinenie voči určitej osobe v prípade, ak sú na to vzhľadom na zistené skutočnosti a vývoj v dôkaznej situácii splnené zákonné podmienky podľa Trestného poriadku. Vyšetrovateľ bol povinný vzniesť obvinenie voči osobe žalobcu, nakoľko z obsahu trestného oznámenia ako aj z výsledkov znaleckého dokazovania vyplývali skutočnosti naplňajúce znaky skutkovej podstaty trestného činu. Práve v opačnom prípade by vyšetrovateľ konal podľa žalovaného v rozpore s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a jeho postup by bolo možné považovať za rozporný so zákonom. Vyšetrovateľ v tomto prípade postupoval v súlade s Trestným poriadkom, nakoľko v tom čase zistené skutočnosti toto rozhodnutie (uznesenie o vznesení obvinenia) v plnej miere odôvodňovali. Dozor vykonávajúci prokurátor v žiadnom štádiu trestného konania nekonštatoval nesprávnosť akéhokoľvek z úradných postupov a procesných úkonov vyšetrovateľa, nekonštatoval žiadny rozpor so zákonom, ani iné pochybenie. Všetky procesné úkony a postupy rovnako aj rozhodnutia vyšetrovateľa vydané v trestnom konaní boli plne v súlade so zákonom a internými predpismi žalovaného, procesné úkony vyšetrovateľa a jeho postup boli zákonné a správne, plne zohľadňujúce príslušné ustanovenia Trestného poriadku ako aj základné zásady trestného konania. Prokurátor v odôvodnení uznesenia o zamietnutí sťažnosti žalobcu č. 3 Pv/695/11-6 zo dňa 23.01.2012

konštatoval, že postup vyšetrovateľa, ktorým voči žalobcovi vzniesol obvinenie, bol správny. V nadväznosti na uvedené žalovaný v odvolaní uviedol, že má za nepreukázanú existenciu nezákonného rozhodnutia, nakoľko táto nebola v žiadnom štádiu trestného konania dozor vykonávajúcim prokurátorom konštatovaná. Všeobecnému súdu nie je Trestným poriadkom ani iným právnym predpisom zverená právomoc preskúmať zákonnosť postupov či rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, vydaných v trestnom konaní, nakoľko súd je viazaný závermi na to príslušných orgánov. Na podporu uvedeného právneho názoru, týkajúceho sa neexistencie nezákonného rozhodnutia a nenaplnenia podmienok na vznik nároku žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. poukázal žalovaný v odvolaní na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/103/2011 zo dňa 30.04.2013 a uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie uvedeným v odsekoch 25. a 28. na stranách 10 a 11 odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku, že „na základe uvedeného mal súd za preukázané, že pre posúdenie objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je irelevantné posudzovať okolnosti konkrétneho prípadu, keďže pre ustálenie zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie je rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania samotný výsledok trestného konania“. Postup súdu prvej inštancie, „v rámci ktorého sa súd prvej inštancie nezaoberal okolnosťami konkrétneho prípadu“, označil žalovaný v odvolaní za nesprávny, pretože v dôsledku neho došlo podľa žalovaného v konaní k vadám, ktorých následkom bolo nesprávne právne posúdenie veci. Podľa názoru žalovaného, nie je takéto paušalizovanie, resp. zovšeobecňovanie žiaduce, pretože trestné stíhanie je samostatným, osobitným konaním orgánov činných v trestnom konaní a konkrétneho obvineného (páchateľa trestného činu), je potrebné vždy posudzovať s ohľadom na okolnosti toho-ktorého prípadu. Osoba páchatelia, miera zavinenia, rôzne skutkové okolnosti priamo aj nepriamo vplyvajúce na konečný výsledok a množstvo iných dôležitých ukazovateľov, sú v každom trestnom konaní odlišné. S poukazom na rozhodovaciu prax v prevažnej miere krajských súdov Slovenskej republiky, žalovaný v odvolaní uviedol, že nemožno paušálne považovať za nezákonné každé uznesenie o vznesení obvinenia v prípade, ak nevyústi do právoplatného odsúdenia páchatelia, ale v každej trestnej veci je potrebné prihliadnuť na okolnosti konkrétneho prípadu a zväziť priebeh celého trestného konania s prihliadnutím na vývoj dôkaznej situácie. Nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia nemožno odvodzovať len z toho, že trestné konanie neskončilo právoplatným odsúdením žalobcu, ale skončilo napr. zastavením trestného stíhania prokurátorom.

2.5 Vo vzťahu k existencii a výške škody, žalovaný v odvolaní uviedol, že sa v plnom rozsahu pridriava všetkých svojich doterajších písomných podaní v predmetnej veci. Rozporuje úkon právnej služby označený ako konzultácia s klientom zo dňa 07.03.2012, nakoľko jeho uskutočnenie nie je podľa žalovaného žiadnym spôsobom zo strany žalobcu preukázané. V zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je možno nahradiť iba účelne vynaložené trovy, ktoré musia byť hodnoverne preukázané. Príjmové pokladničné doklady podľa žalovaného nepreukazujú, že sumy v nich uvedené boli vyplatené žalobcom práve v súvislosti s predmetným trestným konaním, nakoľko v nich absentuje „označenie policajnej súčasti ako aj čísla konania“ tak, aby nebolo možné predmetné trestné konanie zameniť so žiadnym iným. Pokiaľ ide o úroky z omeškania z požadovanej istiny, žalovaný v odvolaní uviedol, že tieto tiež rozporuje, pretože mu nevznikol voči žalobcovi žiadny dlh, s úhradou ktorého by sa dostal do omeškania a rozporuje aj výšku úrokov z omeškania a dátum, od ktorého sa mal údajne dostať do omeškania. Do omeškania by sa dostal, keby si riadne nesplnil povinnosť uloženú súdom, avšak nevyhovenie žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nemôže podľa žalovaného predstavovať moment vzniku dlhu žalovaného, pretože uvedené nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. V závere odvolania žalovaný uviedol, že na základe právnej argumentácie uvedenej v bodoch II., III. a IV. odvolania má jednoznačne za to, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky ako orgán verejnej moci v zmysle § 4 zákona č. 514/2003 Z. z. je príslušná konať v tejto právnej veci v mene žalovanej Slovenskej republiky a teda Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky trvá na už vznesenej námietke nedostatku svojej procesnej spôsobilosti konať v mene Slovenskej republiky v tomto súdnom konaní. V závere odvolania žalovaný uviedol, že vzhľadom na to, že žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., a to existenciu nezákonného rozhodnutia, existenciu škody a jej výšky a existenciu priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi nimi, má za to, že žaloba je nedôvodná, a preto navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 4C/24/2014-154 zo dňa 29.11.2018 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, alebo aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uviedol, že sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Má za to, že v konaní bol zo strany žalobcu dostatočne preukázaný jeho nárok ako aj vecná pasívna legitímácia a procesná spôsobilosť žalovaného konať za Slovenskú republiku v tomto súdnom konaní. Pokiaľ žalovaný podal odvolanie z toho dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci ako aj z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom za podstatnú považuje žalovaný v podanom odvolaní tú skutočnosť, že nemá procesnú spôsobilosť konať za štát, nakoľko ju má podľa jeho právneho názoru Generálna prokuratúra SR, tak poukazuje (žalobca) na to, že sa podrobne vyjadril už vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 06.04.2016, ktoré podal k v poradí prvému odvolaniu žalovaného, kde argumentoval, prečo by v konaní štát malo zastupovať Ministerstvo vnútra SR a na tejto právnej argumentácii stále trvá. Konanie MV SR v mene štátu určil v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a zároveň vychádzal z § 4 ods. 3 vyššie citovaného zákona, ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa ods. 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť (§ 15) príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa; účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované. V uvedenej súvislosti žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom žalovaného, že MV SR nie je príslušné konať za žalovaného, pričom týmto orgánom štátnej moci by mala byť Generálna prokuratúra SR. Podľa názoru žalobcu zmena právnej úpravy účinná od 01.01.2013 nemá za následok zmenu orgánu oprávneného konať za štát, pretože žalobcovi vznikla škoda v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov (Ministerstvo vnútra SR, Ministerstvo spravodlivosti SR, Generálna prokuratúra SR) a keďže žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podal žalobca na Ministerstve vnútra SR, založil tým oprávnenie tohto orgánu štátnej moci konať v prejednávanej veci za štát aj podľa právnej úpravy účinnej od 01.01.2013 - § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2013. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného ďalej uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, že v danom prípade je namieste, aby ako orgán vystupujúci v mene Slovenskej republiky konalo za štát Ministerstvo vnútra SR. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že z dôvodu nedokonalkej právnej úpravy vyplývajúcej zo zákona č. 514/2003 Z. z., povinnosť vystupovať v mene štátu mali až tri ústredné orgány štátnej moci, a to Ministerstvo spravodlivosti SR, Ministerstvo vnútra SR a Generálna prokuratúra SR. To však platilo len vtedy, pokiaľ zákon č. 514/2003 Z. z. neustanovoval inak (§ 4 ods. 1 písm. a) bod 1 citovaného zákona). Zákon č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v čase vydania nezákonného rozhodnutia však v ust. § 4 ods. 1 písm. b) uvádzal, že ak škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán policajného zboru, je príslušné MV SR. V nadväznosti na uvedené žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že za nezákonné rozhodnutie považuje uznesenie vyšetrovateľa ORPZ v Lučenci č. ČVS: ORP-647/OBK-LC-2011 zo dňa 30.12.2011. Opakovane má za to, že orgánom príslušným konať za štát je v danom spore Ministerstvo vnútra SR, čo odvodzuje z ust. § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z. z. Má tiež za to, že pre uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím bola naplnená aj požiadavka §-u 6 ods. 1 vyššie citovaného zákona - zmenené alebo zrušené nezákonné rozhodnutie, nakoľko uznesenie Okresnej prokuratúry Lučenec, ktorým bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené, pretože skutok nie je trestným činom, má rovnaký dôsledok ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť. Táto otázka, či štát zodpovedá za škodu aj v prípade, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania, bola riešená napr. v rozhodnutí NS SR sp. zn. 3Cdo/194/2010, podľa ktorého v súlade s ustálenou súdnou praxou, štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú začatím trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené má v zásade právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Zákon zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánov z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právu povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a v konaní, v ktorom bolo trestné stíhanie zastavené. Jedným z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, teda je treba mať na zreteli, že v zmysle právnej úpravy zodpovednosti za škodu štát je zodpovedný za to, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená. Pokiaľ teda bolo trestné konanie zastavené, pretože bolo preukázané, že skutok, pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný sa nestal, treba podľa žalobcu vychádzať z toho, že toto trestné stíhanie sa nemalo začať. Potom nárok na

náhradu škody spôsobený začatím trestného stíhania sa má posudzovať ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal nesprávnu výšku uplatnenej náhrady škody a nárok žalobcu na priznanie úrokov z omeškania, žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že má za to, že výška škody, vrátane nároku žalobcu na úroky z omeškania bola v konaní dostatočne preukázaná. Tvrdenie žalovaného, že preukázanie vykonaného úkonu právnej služby - konzultácie s klientom prostredníctvom dokladu o úhrade za vykonanú konzultáciu je nedostatočné, označil žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného za neopodstatnené. Za vykonanie aj tohto úkonu právnej služby bolo vyhotovené riadne vyúčtovanie a vystavený riadny príjmový doklad o prijatej platbe, ktorý je zaevidovaný v účtovníctve advokáta. V závere vyjadrenia k odvolaniu žalovaného žalobca navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 39,68 Eur (vyjadrenie k odvolaniu plus režijný paušál), v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia na účet právneho zástupcu žalobcu.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a ust. § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a odvolaním žalovaného napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

5. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích námietok žalovaného uvedených v odvolaní, ktoré odvolanie žalovaný podal s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. d), písm. f) a písm. h) CSP tvrdiac, že vadou konania (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP) je v danom prípade nedostatočné odôvodnenie odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

6. Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. b), bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu.

7. Podľa § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z. z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu orgán príslušný podľa písm. a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

8. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

9. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

10. Podľa ust. 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

11. Podľa ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný

orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

12. Podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

13. Podľa ust. § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

14. Podľa ust. § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

15. Z obsahu odvolania žalovaného vyplýva, že žalovaný sa v prvom rade nestotožnil s tým záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého by orgánom konajúcim v mene štátu v predmetnej veci náhrady škody malo byť Ministerstvo vnútra SR, pričom argumentoval tým, že uznesenie vyšetrovateľa ORPZ v Lučenci, ČVS: ORP-647/OVK-LC-2011 zo dňa 30. 12. 2011 nebolo na to príslušným orgánom ani zrušené a ani zmenené, a teda nebola podľa jeho názoru splnená podmienka vyplývajúca z ust. 4 ods. 1 b) bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z. na to, aby v danom prípade orgánom verejnej moci konajúcim v mene štátu bolo Ministerstvo vnútra SR, pričom týmto orgánom verejnej moci by mala byť podľa žalovaného Generálna prokuratúra SR, ďalej žalovaný v odvolaní namietal nesprávnu aplikáciu a interpretáciu ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. súdom prvej inštancie, priznanie úroku z omeškania žalobcovi, výšku priznanej náhrady škody žalobcovi a spochybnil tiež riadne odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, argumentujúc tým, že ide o vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

16. V súvislosti s odvolacou námietkou žalovaného, týkajúcou sa nesprávnych skutkových zistení a nesprávnej aplikácie a interpretácie ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. poukazuje odvolací súd na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 540/2016-33 zo dňa 13. decembra 2016, kde ústavný súd uvádza: „pre správnu interpretáciu § 6 ods. 1 prvej vety zákona č. 514/2003 Z. z. nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia a doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematický a teleologický. Z hľadiska systematického výkladu možno dospieť k záveru, že aplikácia § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. prichádza do úvahy aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Z hľadiska teleologického výkladu nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zмене) namietaného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné tieto podmienky vykladať extenzívne. Za správny treba považovať výklad, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, má zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania pre jeho nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania (uznesenie najvyššieho súdu z 18. októbra 2010 sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 2/2014). Z uvedeného je zrejmé, že sa nemožno stotožniť s argumentáciou žalovaného, že súd prvej inštancie pri aplikácii a interpretácii ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. pochybil, keď uznesenie vyšetrovateľa ORPZ v Lučenci č. ČVS: ORP-647/OBK-LC-2011 zo dňa 30.12.2011 považoval v zmysle ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. za nezákonné rozhodnutie s poukazom na to, že trestné stíhanie

vedené voči žalobcovi bolo neskôr uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Lučenec sp. zn. 3Pv 695/11/6606 zo dňa 09. 05. 2012 zastavené, pretože zastavenie trestného stíhania, tak ako to vyplýva z vyššie citovaného rozhodnutia Ústavného súdu SR, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania pre jeho nezákonnosť.

17. Pokiaľ žalovaný v odvolaní ďalej namietal, že súd prvej inštancie v rámci právneho posúdenia veci a skutkových zistení pochybil, keď ako orgán konajúci v mene štátu v danom prípade náhrady škody určil Ministerstvo vnútra SR, odvolací súd uvádza, že uvedenú odvolaciu námietku nemožno rovnako ako odvolaciu námietku týkajúcu sa nesprávnej interpretácie a aplikácie ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. považovať za opodstatnenú, pretože a) prokurátor Okresnej prokuratúry Lučenec uznesením sp. zn. 3Pv 695/11/6606 zo dňa 09. 05. 2012 v konečnom dôsledku trestné stíhanie vedené voči žalobcovi zastavil, a teda nemožno úspešne bez ďalšieho tvrdiť, že žalobcovi spôsobila svojim rozhodnutím škodu Okresná prokuratúra Lučenec ako štátny orgán v zmysle § 38 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, a preto by mala byť v predmetnej veci náhrady škody orgánom konajúcim v mene štátu Generálna prokuratúra SR (§ 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z.) , b) žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 14. 02. 2013 na Ministerstvo vnútra SR, teda v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z. z. súd prvej inštancie správne v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že príslušnosť Ministerstva vnútra SR konať v predmetnej veci náhrady škody v mene štátu je daná v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2002 Z. z.. Z uvedených dôvodov nemožno považovať ani odvolaciu námietku žalovaného, že súd prvej inštancie z hľadiska právneho posúdenia veci a skutkových zistení pochybil, keď za orgán verejnej moci konajúci v mene štátu v predmetnej veci náhrady škody určil Ministerstvo vnútra SR, za opodstatnenú.

18. Pokiaľ ide o ďalšiu odvolaciu námietku žalovaného, a to že súd prvej inštancie priznal žalobcovi úrok z omeškania, ktorý si žalobca uplatnil voči žalovanému z požadovanej istiny náhrady škody podľa názoru žalovaného bezdôvodne, pretože žalovaný voči žalobcovi žiadny dlh nemá, odvolací súd poukazuje na ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., z ktorého znenia vyplýva možnosť uplatniť si v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. okrem istiny zodpovedajúcej vzniknutej škode aj úrok z omeškania. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca si uplatnil podanou žalobou okrem istiny zodpovedajúcej nároku na náhradu škody aj nárok na úrok z omeškania v súlade so zákonom č. 514/2003 Z. z., a to aj pokiaľ ide o počiatok vzniku nároku na úrok z omeškania (vysvetlený v odseku 41. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie), neobstojí preto odvolacia námietka žalovaného, v rámci ktorej žalovaný v odvolaní „rozporuje uplatnenie úrokov z omeškania žalobcom z dôvodu, že mu voči žalobcovi nevznikol žiadny dlh.“ Rovnako neobstojí ani odvolacia námietka žalovaného, že žalobca nepreukázal vznik trov vynaložených v súvislosti so svojou obhajobou zvoleným právnym zástupcom v trestnom konaní, argumentujúc tým, že príjmové pokladničné doklady nepreukazujú, že sumy v nich uvedené boli žalobcom Mgr. D. E. vyplatené práve v súvislosti s predmetným trestným konaním, nakoľko „v nich absentuje označenie policajnej súčasti, ako aj čísla konania tak, aby nebolo možné predmetné trestné konanie zameniť so žiadnym iným konaním“, pretože z listinného dôkazu „Vyúčtovanie odmeny advokáta“ zo dňa 28. 05. 2012, nachádzajúceho sa v spise na č. I. 10 je zrejmé, že po odpočítaní zálohy v sume 142,42 Eur (príjmový pokladničný doklad zo dňa 7. 3. 2012) vyúčtoval právny zástupca žalobcu E.. D. E. žalobcovi v súvislosti s trovami obhajoby v trestnej veci ČVS: ORP-647/0VK-LC-2011, potom čo sa uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Lučenec zo dňa 9. 5. 2012 o zastavení trestného stíhania stalo dňa 19. 05. 2012 právoplatným, dňa 28. 05. 2012 z celkovo vyčíslených trov právneho zastúpenia v sume 427,26 Eur (poznámka odvolacieho súdu: po odpočítaní sumy 21,19 Eur predstavujúcej predmet čiastočného späťvzatia žaloby od sumy trov právneho zastúpenia 427,26 Eur, z dôvodov uvedených v čiastočnom späťvzati žaloby, v sume 406,70 Eur) ešte sumu 284,84 Eur, ktorú žalobca uhradil Mgr. D. E. podľa príjmového pokladničného dokladu zo dňa 1. 6. 2012, dňa 1. 6. 2012. Rovnako sa nemožno stotožniť ani s tvrdením žalovaného, že by úkon právnej služby: porada s klientom dňa 07. 03. 2012 bolo možné považovať za neúčelne vykonaný úkon právnej služby a trovy s ním spojené za neúčelne vynaložené trovy konania (obhajoby), pretože takýto úkon právnej služby (porada s klientom) bol poskytnutý právnym zástupcom žalobcu žalobcovi počas zastupovania žalobcu v predmetnej trestnej veci len raz a nadväzoval na nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu dňa 02. 03. 2012.

19. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním žalovaného napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil konštatujúc, že odvolaním napadnutému rozsudku a konaniu ktoré predchádzalo jeho vydaniu nemožno vytknúť žalovaným namietané vady, vrátane vady nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia, pretože odôvodnenie

odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP, a teda je z neho zrejmé, ako súd prvej inštancie posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré dôkazy vykonal, akými úvahami sa riadil a ako vec právne posúdil, pričom z neho nevyplýva žiadna existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, tak ako to tvrdí v odvolaní žalovaný. V uvedenej súvislosti poukazuje odvolací súd na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo 225/2012 zo dňa 10. 01. 2013, kde Najvyšší súd SR uvádza: „Kritériom pre posúdenie preskúmateľnosti rozhodnutia je splnenie náležitosti odôvodnenia ustanovených zákonom.“ Z uvedeného je zrejmé, že ak súdne rozhodnutie spĺňa náležitosti vyžadované ust. § 220 CSP (tak ako je tomu v tomto prípade) a neobsahuje žiadne logické rozpory a rozporuplné závery, tak ho nemožno hodnotiť ako nepreskúmateľné.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia okresného súdu o výške náhrady trov konania.

21. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.